

Titel: B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.

Citation: "B. Sag efter Forordn. 6te Ang. 1824.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e38364/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Herefter blive Afgifterne for en Sag, der angaar:

	Simpelt Tilfælde.	Sag med Bidnersforfel.
Rr.	Rr. D.	Rr. D.
400.....	11. 43	32. 71
4,000.....	15. 43	36. 71
40,000.....	51. 43	72. 71

2. I Kjøbenhavn.

a. Simpelt Tilfælde.

Stævning.....	1 Rd. 62 ² / ₅ Sk.
Infamination.....	2 — 24 —
Protokolfærelse.....	2 — 2 ² / ₅ —
Forudbetaling for 3 Rets Beskrivelse.....	1 — 12 —
3 Ansønde.....	1 — 55 ¹ / ₅ —
Udskrift af Justitsprotokollen.....	1 — 18 —
Doms Afgiftelse.....	4 — 4 ¹ / ₅ —

13 Rd. 82¹/₅ Sk.

25 Kr. 72 Dre.

Stempelt Papir:

Stævning... 1 Kr. " D.	
4 Indlæg... 4 — " —	
	5 — " —
	30 Kr. 72 Dre.

b. Tingsovidne.

(3 Bidner.)

Samme Gebyrer som de under 1 b nævnte.....	12 Kr. 18 Dre.
10 Rts Udskrift.....	7 — 50 —
Stempelt Papir:	
2 Indlæg... 2 Kr. " D.	
Tingsovidnet... 1 — " —	
	3 — " —

22 Kr. 68 Dre.

Naar dertil lægges Afgifterne under 2 a.....	30 — 72 —
udkommer...	53 Kr. 40 Dre.

Herefter blive Afgifterne for en Sag, der angaar:

	Simpelt Tilfælde.	Sag med Bidnersforfel.
Rr.	Rr. D.	Rr. D.
400.....	30. 72	53. 40
4,000.....	38. 72	61. 40
40,000.....	110. 72	133. 40

Efter Udførelse vil der i de ommeldte Sager blive at erlægge for Sager, der angaa:

	Simpelt Tilfælde.	Sag med Bidnersforfel fra den ene Partis Side.	Sag med Bidnersforfel fra begge Partis Side.
Rr.	Rr.	Rr.	Rr.
400	16	20	24
4,000	100	125	150
40,000	280	350	420

B. Sag efter Forordn. 6te Aug. 1824.

a. Sag ang. 40 Kr. og derunder.

Indfaldelse.....	" Rd. 19 ¹ / ₅ Sk.
Infamination.....	" — 38 ² / ₅ —
2 Bidner.....	" — 43 ¹ / ₅ —
3 Ansønde.....	" — 25 ¹ / ₅ —
1 Rkendelse.....	" — 21 ² / ₅ —
Doms Afgiftelse.....	" — 57 ² / ₅ —
	2 Rd. 13 ¹ / ₅ Sk.
	4 Kr. 27 Dre.

Efter Udførelse vil der i deslige Sager være at erlægge henholdsvis 2 Kr., 2 Kr. 50 Dre eller 3 Kr., efterom der ikke findes Bevisførelse Sted, eller denne findes Sted fra den ene eller begge Partens Side.

b. Sag ang. over 40 Kr.

Indfaldelse.....	" Rd. 38 ² / ₅ Sk.
Infamination.....	" — 76 ² / ₅ —
2 Bidner.....	" — 86 ² / ₅ —
3 Ansønde.....	" — 50 ² / ₅ —
1 Rkendelse.....	" — 43 ¹ / ₅ —
Doms Afgiftelse.....	1 — 19 ¹ / ₅ —
	4 Rd. 26 ² / ₅ Sk.
	8 Kr. 54 Dre.

Stempelt Papir:

Stævning... " Kr. 30 D.	
4 Indlæg... 1 — 20 —	
	1 — 50 —
	10 Kr. 4 Dre.

Efter Udlafet vil der være at erlægge i Sager, der angaa

	Enkelt Tilfælde.	Sag med Bidsneskjæft fra den ene Part.	Sag med Bidsneskjæft fra begge Sider.
fra 40 til 100 Kr...	4	5	6
— 100 — 200 —	8	10	12

C. Private Politisager.

1. I Kjøbenhavn.

Indtællelse	Rd. 40 St.
Infamiation	" — 80 —
2 Vidner	" — 60 —
Doms Afgjælfelse	1 — 20 —
	3 Rd. 8 St.
	6 Kr. 16 Dre.

2. Udenfor Kjøbenhavn.

Indtællelse	" Rd. 38 ² / ₃ St.
Infamiation	" — 76 ¹ / ₆ —
2 Vidner	" — 57 ² / ₃ —
Doms Afgjælfelse	1 — 19 ¹ / ₃ —
	3 Rd. " St.
	6 Kr. " Dre.

Efter Udlafet vil i de nærmest hertil hørende Sager, nemlig Sager, der postales af Private i Øenhold til Lov om Extraretspleien § 39, være at erlægge 4 Kr.

3. Lyenssager.

Til Domstolen	" Rd. 36 St.
	" Kr. 75 Dre.

Efter Udlafet vil der være at erlægge i bestilte Sager, der angaa

	Enkelt Tilfælde.	Sag med Bidsneskjæft fra den ene Part.	Sag med Bidsneskjæft fra begge Sider.
indtil 40 Kr...	1.	1. 25	1. 50
fra 40 til 100 Kr.	2. "	2. 50	3. "
— 100 — 200 —	4. "	5. "	6. "

4. Paternitetsager.

Disse ere efter den gjældende Ret gebyr-fri og ville vedblive være det efter Udlafet. Ved fastsættelsen af den Bedst, der skal lægges til Grund for Afgiftsberegningen, har man anset det for rettest i § 7 ganske at henvisse til Reglerne i Udlaf til Lov om den borgerlige Retsspleie §§ 3, 9, andet Stykke, og 10. Dog har man troet heri at burde foretage en Kompens., som Villighed synes at tale for, nemlig den, at Afslag i eller Retfættelse af Postanden skal komme i Betragtning ved Beregning af Afgifter, der først forfalde, efterat Afslaget eller Retfættelsen er færdig. At gaa endnu et Skridt videre, at lade Afslaget eller Retfættelsen virke tilbage, har man derimod ikke anset for rigtig, hvis vilde dette holde praktiske Vanskeligheder ved Regnskabsføringen, hvis kan det meget vel være Tilfældet, at Sagen tidligere har været kompliceret, og at først Retfættelsen har bewirket en Simplifikation af den.

Da ikke alle Sager kunne anlæses til en Pengearbeid, er der i § 8 givet Regel for Styrelsen af Retssagiften i saadanne Sager, hvis Gjenstand ikke er Penge eller Penges Bedst. Den fastsatte Afgift vil vistnok høier findes generende for Parterne eller for lille. Bestemmelsen i 2det Stykke turde ikke trænge til nærmere Motivering.

Som tidligere bemærket, er det Denstignen at optænde Afgifterne efter Omfanget af den nedfurdne Behandling og koncentrere Erlæggesen af dem til Sagens Domsafnit. Derfor til den Virksomhed, Parterne skulle udvise, maa formentlig Sagens Anhangsigjærelse for Retten, den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen betragtes som de afgjærende Domsdypunkter i Sagen, og til disse knytter sig efter § 9 Erlæggesen af Entelt-afgiften. Med Denstignen til Erlæggesmomentet

har man anset det for rettest at dele saavel Anhangsigelses- som Forhandlingsafgiften. Hvad angaar Anhangsigelsesafgiften, er det formentlig naturligt at tilstaa en betydelig Reduktions i saame, naar Sagen ved Forlig eller af anden Grund bortfalder inden dens første Foretagelse ved Retten, og denne saaledes ikke har haft Anbet med Sagen at gjøre end at beramme en Dag til Sagens Foretagelse og lade den opføre paa Retstisten. Ved Delingen af Forhandlingsafgiften har foruden en lignende Betragtning tillige den Omstændighed gjort sig gjældende, at Halvdelen af denne Afgift i Henhold til § 10 kan bortfalde. Som Følge af Ovenstående er det i § 9 fastsat, at Anhangsigelsesafgiften erlægges med Halvdelen ved Rettens Berømmelse af en Dag til Sagens første Foretagelse, hvilket er det Tidspunkt, da Retten først har at gjøre med Sagen, og med den anden Halvdel ved Sagens første Foretagelse, og Forhandlingsafgiften med Halvdelen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og Halvdelen ved Sagens Optagelse til Retshjælp eller endelig Paakendelse af Realiteten. At det maa paabehøve Sagsøgeren at udrede disse Afgifter, turde være en Selvsigelse, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 125.

Bevisafgiften har man formentlig bør erlægges ikke for Bevisindhøvelsen, men for Bevisanordningen, efterdem det kan være Tilfældet, at Parterne, efterat Bevisindhøvelsen er falden, erklære, at de enten ikke ville eller ikke kunne præstere Bevis, og der altsaa ikke kommer nogen Bevisanordning istand. Man opnaar derved tillige at kunne paalægge den af Parterne Afgiften, efter hvis Begjæring Bevisanordningen finder Sted, hvilket er det Naturlige. Derimod har man ikke troet at burde lade den Omstændighed, at Bevisanordningen ikke leder til en Bevisførelse, betyde en Reduktions af Bevisafgiften, en Væmpelse, der vel er foretrukket i den tydske Behovslov, men passer mindre godt med det i det foreliggende Udkast faste System og derfor med saamegen mindre Betænkelighed kan opsiges i dette, som Udkastet ikke i Righed med den tydske Lov paalægger fuld Bevisafgift, hvor kun en enkelt Part begjærer at maatte føre Bevis, men har opfyldt den Regel, at Bevisafgiften kun bliver at udrede med Halvdelen af hver Part, der fremsætter saadan Begjæring.

Den Part, som undlader det i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie §§ 180—181 omhandlede Møde at angive sine Beviser, bør selvfølgelig ikke, naar han i Henhold til demselvte Udkast § 182 begjærer at stedes til Bevisførelse, slippe for Afgiften. Til at hindre dette sigter Reglen i § 9 i Slutningen. Denne vil vel kunne medføre, at en Part, der oprindelig har angivet nogle Beviser og sælgelig betalt halv Bevisafgift, senere kan komme til at erlægge en lignende Afgift, men

det synes i og for sig praktisk, at Parterne ogsaa herigenennem faae en Opfordring til ikke at komme frem med samtlige de Beviser, de ville føre.

Naar Sagsøgte ikke fremsætter nogen Indsigelse mod Sagsøgerens Paastand, og Forhandlingen altsaa ikke bliver kontradiktisk, synes det naturligt, at det langt ringere Arbejde, som en saadan Sag vil medføre, sammenlignet med Sager, hvor modstridende Paastande ere nedlagte, bør føre til, at ogsaa lavere Afgift optrædes. I Overensstemmelse hermed er i § 10 foreslaet, at den sidst forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften i disse Sager skal bortfalde.

Reglen i § 11 følger formentlig af sig selv, ligesaa Bestemmelsen i § 12.

Fremfættets der Modforbringer i en Sag og paastaaes der selvsændig Dom for dem, er det formentlig ingenfomhelst Grund til ikke at forbyde de almindelige Retssagfører for disse fuldtud erlagte. Da Anhangsigelsesafgiften imidlertid foregaar uden Rettens Medvirksomhed, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 100, maa der fastsættes et andet Tidspunkt for Anhangsigelsesafgiftens Erleggelse end det i § 9 bestemte. Man har derfor foreslaet, at denne Afgift for Modforbringens Vedkommende skal erlægges tilligemed Halvdelen af Forhandlingsafgiften forinden Realitetsforhandlingens Paabegyndelse.

Gjæres en Modforbring derimod alene gjældende til Likvidation, har man troet at burde foreslaa modererede Gebyrer herfor. Efter Kommissionens Mening kan der i dette Tilfælde ikke være Tale enten om Afgiftsfrihed eller modererede Afgifter. Ipoorel nu en Del synes at kunne tale for det første Alternativ, idet Forhandlingen angaaende Modforbringeren præsumtivist ialtfald ikke ubetinget vilde føre Besvær end Forhandlingen angaaende andre Indsigelser, og der ikke bør lægges Hindringer i Veien for Fremfættelsen af velbegrundede Modforbringer, har man dog troet at burde vælge det sidste, hvorved man bliver i Overensstemmelse med den gjældende Ret. Det kan heller ikke negtes, at Forhandlingen ved Fremfættelsen af Modforbringer kan blive besværliggjort, og at den kan medføre, at Retten benytter sig af sin Vemyndighed til at afbryde Forhandlingen i det, i hvilket Tilfælde det da formentlig vilde findes befyndeligt, om den ene Forhandling var afgiftsfri. I Henhold til det Anførte er det i § 13 foreslaet, at der, naar en Modforbring alene gjæres gjældende til Likvidation, herfor skal erlægges halv Forhandlingsafgift og Bevisafgift.

Eftersom det i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 362 er fastsat, at Interventions-søgemaal anlægges og fremmes efter de om et selvsændigt Søgemaal gjældende Regler, forsaavidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragrafer medføre Afvigelse herfra, saaledes har man, da Interventionen gjør en selvsændig Forbring gjældende,

i § 14 foresaaet, at Interventionssagsmaalet ogsaa i Henseende til Retsafgifter skal behandles som et selvstaendigt Sagsmaal og altsaa belægges med de almindelige Afgifter. Intervenienten indtræder imidlertid i Sagen uden Rettens Meddelelse, og der maa derfor fastsættes et andet Erklæringstidspunkt end den almindelige for Anhangiggjærelsesafgiften. Da Intervenienten derhos kan indtræde, indtil den mundtlige Forhandling om Sagens Realitet er begyndt, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 372, er det Somme tildels Tilfælde med den først forfaldne Halvdel af Forhandlingsafgiften. Som Følge heraf er Reglen i § 14, 2det Punktum, truffen.

End Intervenientens Procedure angaar, da er den efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, jfr. Sammes § 369 i Slutningen, kun at betragte som et Tillæg til den Parts Procedure, han vil underlægge. Som Følge heraf bør han ifølge Udredte de Retsafgifter, som vilde have været at erlægge af den af ham understøttede Part, saafremt denne selv havde været af de af Intervenienten i Sagen foretagne Skridt. Kun naar han indtræder mod Partens Villie, har man forment af praktiske Hensyn at burde pålægge ham en lille Afgift for Behandlingen og Paakjendelsen af Spørgsmaalet om hans Afgang til at deltage i Sagens Forhandling.

Medens de foregaaende Paragrafer give Regler for de Afgifter, som blive at erlægge i de almindelige borgerlige Domsager, er der i §§ 15—19 truffet Bestemmelser om Afgiften i Tilfælde, hvor det Retten forelagte Spørgsmaal afsjæres paa en lettere og mindre omstændelig Maade. § 15 foreskriver saaledes, at der for Anhangiggjærelsen og Behandlingen i det Hele af Andragendet om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret erlægges under Et den almindelige Retsafgift (§§ 6 og 8). Da det forudsættes at være for Parten udfordrende Forhold, som medføre den fornøvede Foretagelse af Sagen, se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 327—28 jfr. § 262, har man fundet det rettest ikke at fordrø Retsafgifter for selve Sagens fornøvede Foretagelse, og dette er utvilsomt udtalt i Slutningen af § 15.

Efter § 16 bliver det for Anhangiggjærelse og Behandling af Andragender om Revisers Hjælp forinden Hovedforhandlingen, se Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, Sjette Afsnit, Kap. I, at erlægge en Hjerdebetal af den almindelige Retsafgift. At selve Revisers Hjælp, saafremt den tilfødes, ligeledes bør belægges med Afgift, synes naturligt, da det er muligt, at der ikke under Hovedsagen kommer til at falde Revisers Afgift; men paa den anden Side synes det ubilligt, at den paagjældende Part, naar han skal erlægge Revisers Afgift under Hovedsagen, maa udrede Revisers Afgift to Gange, fordi han har været i den Nødvendighed at maatte søge Reviser forinden Hoved-

forhandlingen. Man har derfor foreslaaet, at den for den foreløbige Revisers Hjælp erlagte Afgift skal afstrøes i Revisers Afgiften under Hovedsagen.

End angaar Revisers Hjælp til Brug i udenlandske Retsager, er det i § 17 foreslaaet herfor under Et at beregne almindelig Retsafgift, hvorhos man af praktiske Hensyn har anset det for rigtigst at lade den samlede Afgift efter § 8 komme til Anvendelse i alle Tilfælde, hvor der ikke foreligger Dplysning om Sagens Værdi.

De i § 8 ommeldte Defreter udsædtes efter den gjældende Ret administrativt og ere afgiftsfrie. Det er imidlertid fundet passende at fastsætte en lille Afgift for de i Lit. 1 og 2 nævnte Andragender for at holde de nu saa hyppigt forekommende umotiverede Andragender borte. Derimod har man ikke forment at burde fordrø nogen Afgift af en Enkel, som selv begjærer sig sat under fast Lovværg. — Et der Dørigheden, som i Henshold til Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 409, 2. Stk., andrager paa en Person's Umyndiggjærelse eller i Henshold til § 419 paa Ophævelse af en Umyndiggjærelse vil der ifølge § 21 Nr. 1 ingen Afgift være at erlægge.

Efter Fog. af 7de Febr. 1823 blive Mortifikationsbevillinger, naar Gjældsrevet ligger paa en ringere Sum end 500 Rdl., at udtæde uden Betaling, ligesom intet Retsgebyr bliver at erlægge under Mortifikationsagen, naar Gjældsrevet er under 200 Rdl. Endelig erlægges ikke Promissegæbyr i Mortifikationsager. Den formelle Fremgangsmaade, som efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Afsnit, Kap. 6 bliver at følge i Mortifikations- og Gendomsdomsager, synes endnu mere at tale for, at der kun bør opkræves ringe Afgifter i disse Sager. Som Følge heraf er der i § 19 fastsat, at der i disse Sager kun bliver at erlægge en Hjerdebetal af den almindelige Retsafgift for Anhangiggjærelse og Behandling i det Hele dels af Andragendet om offentlig Indlæbelses Udskælfelse, dels af den Sag, hvorunder Mortifikations- eller Gendomsdom søges. At der under den i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 429 ommeldte Sag bliver at erlægge de almindelige Retsafgifter, er en Selsølg.

I Sager, der opstaa af Forholdet mellem Husbond og Lyende, Gaandværtsmestre og deres Lærlinge eller i Anledning af Dagleie erlægges der efter den gjældende Ret meget nedfattede Gebyrer jfr. Pl. 1ste Mai 1822 § 4, Pl. 6te Sept. 1828 og Pl. 28de Februar 1845 § 2. Saavel af Hensyn til det hidtil Bestaaende som ogsaa, fordi det synes anbefaleligt, at Hensynet til Afgifterne ikke skal holde de Paagjældende borte fra at søge deres Ret i de omhandlede Forhold, har Kommissionen forment i § 20 at burde foreslaa nedfattede Afgifter i disse Sager. Man har endog troet at burde uvide Kredsen til Sager mellem Gaandværtsmestre og Fabricanter paa den ene

Side og deres Arbejdere eller Lærlinge paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for dem at fordrer smaa Gæbyr i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Rejsafgifter. Bestemmelsen i § 21 Nr. 1 stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Afgiftsfrihed indbrømt Embedsmand i Sager, som de i Embedsmedfør efter Aaalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlægge, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institutioner, som isølge specielle Bestemmelser nu ere fratagne for Gæbyr; det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faae en Sagsfører bestillet, og det er en Selvsølg, at det ved Meddelelsen af Bevilling til fri Proces bør toges særligt i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gæbyr. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. i 1ste Stil. om, at det Afgiftsbødsb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Part fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne hømmes til at betale Processens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § 1, jfr. Rancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udbvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den ovennævnte Part er fritagen for at erlægge Rejsafgifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. 1, 2det Punktum, er hentet fra det tydske Riges Gæbyrlov. Den er forekommet Kommissionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, skjøndt man ikke har overført, at den maatte rettest høste hjemme i Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie, dog har troet at burde indsette den i nærværende Forslag. Reglen i § 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, se Lov om Bølg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Bølgene til Rigsbogen af 12te Juli 1867 § 20 jfr. § 58, og det Samme er Tilfældet med Bestemmelsen i § 21, Nr. 3, se Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

Isølge Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie, § 594, 2det og 3die Stil., kan Arrestsagen blive at procedere adskillt fra Sagen om den paa gjældende Fordring. At der ikke i disse Tilfælde bør erlægges dobbelte Afgifter, synes Billighed at tale for, og man har som Følge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i lige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemærket bør de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være ubrømt med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som ogsaa forhen omtalt, anses aldeles utilraadeligt at fastsætte et regulært Gæbyr for Udfættelser. Der

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommissionens Formening bør kunne paalægges en extraordier Afgift, og disse ere saadanne, hvor den mundtlige Retssforhandlings Udfættelse er bleven foranlediget ved en Partis eller Rettergangsfuldmægtigs Forsømmelse. Det er allerede i Indledningen omtalt, at Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie § 134 paalægger den Part, der misbruger Processforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved forarsagede Udgifter; paa samme Maade er det i det nævnte Udfalds § 167 fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaet udenfor eller afvegen fra den foreskrevne Striktretning, kunne paalægges denne Part. Ligesom disse Bestemmelser skulle skærpe for Misbrug, saaledes er det Samme Tilfældet med Reglen i § 22. At Bevisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Retssforhandling“ skal kun her bemærkes.

For at ikke en Forskjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de forskellige Retter, navnlig de af Enkeltdommere bestaaende, har man ansat det for rettest at foreslaa, at der skal kunne iværksættes Besværing mod Retens Beslutning i fornaævnte Henseende.

2.

Om Afgifternes Beregning i Overinstansterne.

Efter den gjældende Ret optrædes der som bekendt ved Overretterne og ved Højesteret betydelig høiere Rejsafgifter end ved Underretterne. Erlæggelsen af høiere Afgifter begrundes selvfølgelig ved den mere besværlige Konstruktion af Retterne i de høiere Instanser, de fordetmeste vanskeligere Sager, som her komme for, og den Nødvendighed, som maa siges at være for at beskytte de høiere Instanser fra at blive overoaldede med Sager af ringe Betydning, samt endelig ved Nødvendigheden af at sætte Ansvar for uskyldig Paaanke. Efter Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie er der imidlertid ingen egentlig Forskjel paa Behandlingen af Sagerne ved Landsretterne, hovedten disse ere 1ste Instants-Sager eller Appellsager, og Kommissionen har derfor heller ikke troet at burde foreslaa forhøiede Afgifter for Sager, der ved Paaanke indbringes for disse Retter. Hvad Højesteret derimod angaar, har man af de foran fremhævede Grunde foreslaaet Afgifterne her forhøiede med 50 pCt, se § 23 Nr. 1, og hertil er der saamegen stærre Grund, som der for Højesteret ikke vil blive Spørgsmaal om Rejsafgift. Reglen i § 23 Nr. 2 vil ligeledes kun finde Anvendelse ved Paaanke til Højesteret, da ny Paastand altid skal nedlægges ved Paaanke til Landsretterne, se Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie § 356, og en saadan